

Perseverența cercetătoarei dublată de competența restauratorului e consemnată în cea de a doua carte, apărută în 2010, *Conservarea și restaurarea icoanelor din colecțiile Muzeului Astra*. De data aceasta dominante sunt aspectele tehnice referitoare la strategiile conservării-restaurării, privind domeniul și evoluția teoriilor care l-au individualizat și consolidat în ultimul veac. Destinată specialiștilor prin studiile de caz - restaurarea a 7 icoane pe lemn și respectiv 10 pe sticlă -, lucrarea mărturisește eforturile unui profesionist lucid, analitic și critic, cu intervenții directe pe patrimoniul aflat în pericol. Experiența sa consistentă, comunicată acum, derivă dintr-o evaluare atentă, sistematică a stării de conservare a colecțiilor de icoane și, sub acest aspect, are valoare de model, asemenea evaluări trebuind făcute, pe categorii, în toate muzeele. Doar în baza lor se pot stabili strategii de conservare și restaurare cu priorități categoric justificate, pe termene imediate, medii și lungi.

Apreciem la lucrare și felul în care autoarea conectează domeniile de istoria artei cu cel al muzeografiei și, respectiv, conservării bunurilor culturale. Acesta corespunde trendului și interesează în cel mai înalt grad, trebuind să fie identificat în politicile de patrimoniu ale deținătorilor de valori culturale.

Dr. Alina Geanina Ionescu a contribuit, și prin această lucrare, la dezvoltarea studiilor de muzeografie, recomandându-se ca un spirit deschis modernizării muzeului dinlăuntrul acestuia. Unei asemenea viziuni îi răspunde direct proiectul celui mai modern centru de conservare muzeală din România - construcție nouă, proiectată în baza unui concept ce integrează conservarea și restaurarea acțiunii de formare profesională, celei de comunicare și diseminare de cunoștințe, de educație publică -, cel de la Sibiu, din Dumbravă. Apreciind demersul de scientizare și afirmare a unor noi discipline științifice de mare utilitate socială, observăm că acum muzeul face eforturi consistente spre conservarea științifică a colecțiilor și spre educație, ceea ce corespunde direcțiilor contemporane, ca și cerințelor marelui public. Nicio expoziție de anvergură, niciun program - ofertă publică, nu mai pot fi concepute în afara conștientizării importanței atitudinilor individuale și comunitare față de patrimoniul cultural.

Privită din astfel de rațiuni, lucrarea dr. Alina Geanina Ionescu confirmă prezența la Sibiu a unui redevabil centru de muzeografie și conservare, care este conexat deopotrivă la învățământul universitar de profil ca și la deținătorii de patrimoniu cultural. Și, în acest sens, aduce direct un elogiu celor care, pe parcursul ultimului veac, au făcut posibilă această mișcare iar acum o așează în plan național și european.

În 1942 la București, Ministerul Propagandei Naționale a patronat o mare expoziție de icoane pe sticlă, ecoul științific surprinzându-l I.C. Ioanidu și G.G. Rădulescu (în *Icoane pe sticlă*, BCMI, an XXXV, fasc. 113-114, iulie-oct. 1942, p. 151-166). Abia în 1959, subiectul a fost reluat de Cornel Irimie, cel care a fost curator al primei expoziții de acest gen în Germania Federală.

De atunci *drumul icoanelor* a rămas deschis, noi și noi muzee ilustrându-le, iar Muzeul din Sibiu, chiar găzduind o mare colecție. Pe când o expoziție sau un muzeu de anvergură națională dedicat icoanelor?

prof. univ. dr. Ioan Opreș

¹ <http://muzeologie.wordpress.com/2010/04/14/recenzie/>